

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนและหลังเรียนของนักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบซิปปาโมเดลและแบบบรรยายโดยใช้กลุ่มร่วมมือ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 2 กลุ่ม กลุ่มละ 20 คน รวม 40 คน ทั้ง 2 กลุ่มมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านภาษาอังกฤษในระดับใกล้เคียงกัน สามารถเป็นตัวแทนประชากรในการวิจัยครั้งนี้ได้ แล้วทำการสุ่มเพื่อกำหนดเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มแรกได้รับการสอนแบบซิปปาโมเดล และกลุ่มที่ 2 ได้รับการสอนแบบบรรยายโดยใช้กลุ่มร่วมมือ

สรุปผลการวิจัย

จากการดำเนินการตามขั้นตอนการวิจัยดังที่ได้นำเสนอ สรุปผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

1. ความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักศึกษากลุ่มที่ได้รับการสอนแบบซิปปาโมเดลหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ ของนักศึกษากลุ่มที่ได้รับการสอนแบบบรรยายโดยใช้กลุ่มร่วมมือหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักศึกษากลุ่มที่ได้รับการสอนแบบซิปปาโมเดลมีความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบบรรยายโดยใช้กลุ่มร่วมมือ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยดังกล่าว มีประเด็นสำคัญที่สามารถนำมาอภิปรายได้ ดังนี้

1. นักศึกษากลุ่มที่ได้รับการสอนแบบซิปปาโมเดลมีความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง สอดคล้องกับงานวิจัยของกวีกันต์ ทรัพย์เจริญ

(2554) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ ด้วยวิธีการสอนแบบซิปปาโมเดล เพื่อเพิ่มทักษะการอ่านจับใจความ ในสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเทศบาล 6 (วัดคันตยาภิรมย์) ซึ่งการวิจัยพบว่า ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 โดยหลังการจัดการเรียนการสอนผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าก่อนเรียน

ซึ่งการที่นักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบซิปปาโมเดลมีความสามารถทางด้านการอ่านภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อาจมีสาเหตุมาจากเหตุผลหลายประการ ดังนี้

ประการแรก กระบวนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางแบบซิปปาโมเดลเป็นรูปแบบการสอน โดยใช้กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ในการค้นคว้าหาความรู้ ผู้เรียนจึงมีโอกาสได้ฝึกฝนการคิด ฝึกปฏิบัติ และฝึกการแก้ปัญหาอย่างเป็นกระบวนการ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ตามขั้นตอนอย่างเป็นระบบ ทั้งในด้านเนื้อหา หลักการ ทฤษฎี ตลอดจนการได้มีโอกาสลงมือปฏิบัติจริง

ประการที่สอง แนวคิดการจัดการเรียนรู้โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางแบบซิปปาโมเดลเป็นวิธีการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมโดยตรงในกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งเมื่อผู้เรียนได้มีส่วนร่วมโดยตรงในกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้เรียนก็จะเรียนรู้ด้วยความตื่นตัว รวมถึงมีความจดจ่อและผูกพันกับสิ่งที่ตนกำลังทำ อันจะทำให้ผู้เรียนจะเกิดการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเอง ส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียน ผู้เรียนสามารถจัดระบบความคิดของตนเอง รู้จักวิธีการวางแผนการเรียนรู้ สามารถทำงานอย่างเป็นระบบ รู้วิธีตรวจสอบข้อบกพร่องในการทำงาน และสามารถแก้ไขข้อบกพร่องดังกล่าวนี้ได้ด้วยตนเอง ซึ่งจะเป็นการลดการพึ่งพาอาศัยครูผู้สอนและเป็นการพัฒนาความรับผิดชอบของผู้เรียน

ประการที่สาม แนวคิดการจัดการเรียนรู้โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางแบบซิปปาโมเดลเน้นหลักการสำคัญในเรื่องกระบวนการกลุ่มที่กล่าวว่า ผู้เรียนสามารถเรียนรู้จากกลุ่มได้มากที่สุด และขนาดของกลุ่มผู้เรียนจะขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอน เนื้อหาวิชา และความยากง่ายของกิจกรรมการเรียนการสอน กล่าวโดยสรุปคือ การทำงาน โดยกระบวนการกลุ่มทำให้เกิดการมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์องค์ความรู้ด้วยตนเอง โดยที่ครูผู้สอนเป็นผู้เปิดโอกาสให้กลุ่มผู้เรียนได้ร่วมกันค้นหาวิธีการและแนวคิดในการแก้ปัญหาด้วยตนเอง

2. นักศึกษากลุ่มที่ได้รับการสอนแบบบรรยายโดยใช้กลุ่มร่วมมือ มีความสามารถทางด้านการอ่านภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง สอดคล้องกับงานวิจัยของ Nichols (1994) ที่ได้ทำการศึกษาประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้วิธีการสอนแบบบรรยายร่วมกับ

การสอนโดยใช้กลุ่มร่วมมือ กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา เรขาคณิต จำนวน 81 คน โดยแบ่งนักเรียนเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่สอนด้วยวิธีการสอนแบบบรรยาย ร่วมกับการสอนโดยใช้กลุ่มร่วมมือ และกลุ่มที่สอนด้วยวิธีการสอนปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษากลุ่มที่ใช้กิจกรรมการเรียนรู้ด้วยวิธีการสอนแบบบรรยายร่วมกับการสอนโดยใช้กลุ่มร่วมมือ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่สอนวิธีการสอนปกติ

ซึ่งการที่นักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบบรรยายโดยใช้กลุ่มร่วมมือ มีความสามารถ ทางด้านการอ่านภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อาจมีสาเหตุมาจากเหตุผล หลายประการ ดังนี้

ประการแรก วิธีการสอน โดยให้การบรรยายโดยใช้กลุ่มร่วมมือเป็นวิธีการสอนที่ทำให้ ครูผู้สอนสามารถถ่ายทอดเนื้อหาสาระได้เป็นจำนวนมาก ซึ่งครูสามารถที่จะนำเอาความรู้ที่เป็น จุดเด่นจากในตำราหลายๆ เล่ม มาทำการประมวลและบูรณาการเข้าไว้ด้วยกัน ได้ในการบรรยาย เพียงครั้งเดียว

ประการที่สอง ในกรณีที่เนื้อหาที่มีความยุ่งยากและซับซ้อน ผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดย การสอนแบบบรรยายโดยใช้กลุ่มร่วมมือ โดยครูผู้สอนที่มีความรู้และประสบการณ์ในระดับสูง จะ สามารถทำความเข้าใจเนื้อหาได้ง่ายกว่าการไปดำเนินการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ซึ่งจะต้องใช้เวลา ที่นานมากกว่า และเมื่อเกิดความไม่เข้าใจแล้วก็ไม่สามารถจะไปซักถามใครได้

ประการที่สาม การใช้กลุ่มร่วมมือประกอบการสอนแบบบรรยายนี้สามารถทำให้ผู้เรียน เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ได้ดีพอสมควร เพราะถือได้ว่าเป็นวิธีการสอนที่ยังมีการปฏิสัมพันธ์ทาง สังคมร่วมกันในกิจกรรมการเรียนการสอนได้ในระดับหนึ่ง ถึงแม้ว่าจะไม่มากเท่ากับการสอนตาม รูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางก็ตาม

3. นักศึกษากลุ่มที่ได้รับการสอนแบบซิปปา โมเดลมีความสามารถทางด้านการอ่าน ภาษาอังกฤษหลังเรียน สูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบบรรยายโดยใช้กลุ่มร่วมมือ ซึ่ง สอดคล้องกับงานวิจัยของ จิรนนท์ บุญเรือน (2544) ที่ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบการสอน โดยใช้วิธีการสอนแบบซิปปา โมเดล กับการสอนแบบปกติที่เน้นการบรรยาย ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนในวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบซิปปา โมเดล มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในด้าน ความสามารถในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามแบบ ปกติที่เน้นการบรรยาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ซึ่งการที่นักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบซิปปาโมเดลมีความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษหลังเรียน สูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบบรรยายโดยใช้กลุ่มร่วมมือ มีสาเหตุมาจากเหตุผลหลายประการ ดังนี้

ประการแรก การเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบซิปปาโมเดลเป็นการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีโอกาสคิดและแก้ไขปัญหาด้วยตนเอง โดยมีครูผู้สอนเป็นผู้ชี้แนะแนวทางและสนับสนุนให้กระบวนการต่างๆ เหล่านี้ดำเนินไปอย่างราบรื่น เพื่อให้ผู้เรียนเกิดแนวความคิดที่หลากหลาย เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการคิดและสร้างสรรค์สติปัญญาด้วยตนเอง ขณะที่การเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบบรรยายโดยใช้กลุ่มร่วมมือ แม้จะมีการทำกิจกรรมกลุ่มบ้าง แต่ก็จัดเป็นวิธีสอนที่ผู้เรียนมีบทบาทและมีส่วนร่วมได้ค่อนข้างน้อย ผู้เรียนเป็นได้แต่เพียงผู้ฟังเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งถ้าครูผู้สอนไม่มีกลวิธีการบรรยายที่ดีพอก็อาจทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่ายได้ และเมื่อผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่ายก็จะส่งผลทำให้สมรรถภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนต่ำลง

ประการที่สอง การเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบซิปปาโมเดล เป็นการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ที่หลากหลายในการใช้ความคิดจากแหล่งความรู้ต่าง ๆ ซึ่งได้แก่ความรู้ที่เกิดจากการที่ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับกลุ่มผู้เรียนอื่นๆ ในการทำกิจกรรมกลุ่ม ความรู้จากตำราและเอกสารประกอบการเรียนการสอน ความรู้จากห้องสมุดและแหล่งค้นคว้าต่าง ๆ เช่น อินเทอร์เน็ต และความรู้ที่ได้รับมาจากการจัดการเรียนการสอนโดยตรงของครูผู้สอน ถือได้ว่าเป็นวิธีการสอนที่สามารถสนองต่อความต้องการที่หลากหลายและความแตกต่างในด้านบุคลิกของกลุ่มผู้เรียน ซึ่งจะเห็นได้จากการที่ผู้เรียนสามารถรับรู้ข้อมูลได้จากหลากหลายช่องทาง ทั้งโดยการระดมความคิดในกลุ่ม การค้นคว้าจากตำราและจากแหล่งค้นคว้าต่าง ๆ เช่น ห้องสมุด อินเทอร์เน็ต ในขณะที่การเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบบรรยายโดยใช้กลุ่มร่วมมือ เป็นวิธีการสอนที่ผู้เรียนสามารถรับรู้ข้อมูลโดยผ่านการฟังการบรรยายเพียงอย่างเดียว ซึ่งถือได้ว่าเป็นวิธีการที่ไม่สนองต่อความต้องการที่หลากหลายและความแตกต่างในด้านบุคลิกของกลุ่มผู้เรียน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในด้านการจัดการเรียนการสอน

1.1 ผู้บริหารควรส่งเสริมให้มีการจัดการอบรมเทคนิคการสอนอ่านภาษาอังกฤษใหม่ๆ ซึ่งจะทำให้ครูผู้สอนมีเทคนิคการสอนอ่านที่ทันสมัยและสามารถสร้างความสนใจของนักศึกษา

1.2 ผู้บริหารควรส่งเสริมให้มีการนำวิธีการสอนแบบซิปปาโมเดลไปใช้กับการสอนในรายวิชาอื่นๆ เช่น ภาษาไทย สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ เป็นต้น

1.3 ครูผู้สอนภาษาอังกฤษควรรนำวิธีการสอนแบบซิปปาโมเดลไปใช้ในการเรียนการสอนทั้งในวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจ โดยอาจเสริมไปกับกิจกรรมการเรียนการสอนทางด้านความสามารถในการสื่อสารอื่นๆ เช่น การเขียน การพูด ซึ่งจะทำให้การเรียนรู้ของนักศึกษาเป็นไปอย่างมีระบบและมีขั้นตอนที่ดี

1.4 ครูผู้สอนควรพยายามปรับปรุงและพัฒนาความสามารถทางการอ่านและกระบวนการคิดอย่างมีเหตุผลของนักศึกษาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งสามารถทำได้โดยการนำวิธีการสอนแบบซิปปาโมเดลไปใช้ในกิจกรรมก่อนการอ่าน กิจกรรมระหว่างการอ่าน และกิจกรรมหลังการอ่าน หรืออาจใช้เพื่อการนำเสนอบทเรียน หรือสรุปบทเรียนก็ได้

1.5 ครูผู้สอนอาจนำเอาวิธีการสอนแบบซิปปาโมเดลไปใช้ร่วมกับรูปแบบการจัดการเรียนการสอนในแบบอื่นๆ เช่น ชุดการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถทางการอ่านของนักศึกษา ก็ได้

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการใช้วิธีการสอนแบบซิปปาโมเดลในรายวิชาอื่นๆ เช่น ภาษาไทย คณิตศาสตร์ สังคมศึกษา และวิทยาศาสตร์ เป็นต้น

2.2 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการใช้วิธีการสอนแบบซิปปาโมเดลเพื่อพัฒนาความสามารถทางการสื่อสารภาษาอังกฤษอื่นๆ เช่น การเขียน การพูด หรือการฟัง เป็นต้น

2.3 ควรมีการวิจัยว่าการใช้วิธีการสอนแบบซิปปาโมเดลมีผลดีต่อนักศึกษากลุ่มใดมากที่สุด ระหว่างนักศึกษากลุ่มอ่อน กลุ่มปานกลาง และกลุ่มเก่ง

2.4 ควรมีการวิจัยว่าวิธีการสอนแบบซิปปาโมเดลสามารถส่งผลดีต่อความสามารถในการคิดและความสามารถในการแก้ปัญหาของนักศึกษาหรือไม่

มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี